

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1604/2023
17.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Лекић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља ББ, ради поништаја решења о изрицању дисциплинске мере и накнади штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 488/22 од 04.11.2022. године, у седници одржаној 17.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против ставова II и III изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 488/22 од 04.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против става I изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 488/22 од 04.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 127/21 од 28.09.2021. године, ставом 1. изреке, поништено је, као незаконито, решење о изрицању дисциплинске мере – новчане казне донето од стране туженог под бројем .. 21.06.2018. године, тако да исто не производи правно дејство према тужиоцу. Ставом 2. изреке, тужени је обавезан да тужиоцу изврши повраћај износа наплаћене новчане казне и то: износ од 14.723,47 динара, са законском затезном каматом од 01.08.2018. године па до исплате; износ од 14.723,47 динара, са законском затезном каматом од 01.09.2018. године па до исплате и износа од 14.723,47 динара, са законском затезном каматом од 01.10.2018. године па до исплате. Ставом 3. изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 274.900,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 488/22 од 04.11.2022. године, преиначио пресуду Основног суда у Пожаревцу П1 127/21 од 28.09.2021. године, тако да гласи у ставу I изреке, да се одбија тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи, као незаконито, решење о изрицању дисциплинске мере – новчане казне донето од стране туженог под бројем .. 21.06.2018. године, тако да исто не производи правно дејство према тужиоцу, као неоснован, а ставом II изреке, одбијен је тужбени

захтев тужиоца да се тужени обавезе да му врати износе наплаћене новчане казне од по 14.723,47 динара, са законском затезном каматом која, на тај износ доспева 01.08.2018. године, 01.09.2018. године и 01.10.2018. године па до исплате, а ставом III изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 257.617,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду у преиначујућем делу који се односи на новчано потраживање, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог и обавља послове „специјалиста клиничке биохемије“. Решењем туженог број .. од 21.06.2018. године, тужени је тужиоцу изрекао дисциплинску меру – новчану казну у висини од 20% од основне зараде запосленог за месеце јун, јул и август 2018. године, која је извршена обуставом зараде, зато што 27.04.2018. године у Служби за лабораторијску дијагностику, радећи у првој смени (од 07,00 до 14,00 часова) није издао резултате биохемијских анализа, нити 30.04.2018. године и 03.05.2018. године, а није их ни доставио лекарима, специјалистима медицине рада у складу са процедуром за извођење систематских прегледа и издавања лекарских уверења број .. од 01.02.2003. године, чиме је учинио повреду радне обавезе прописану чланом 179. став 2. тачка 1. Закона о раду и чланом 14. тачка 2. Уговора о раду број .. од 14.03.2006. године, на основу одредбе члана 133. став 1. тачка 1. Колективног уговора туженог број .. од 02.06.2016. године и то „неизвршавање, неблаговремено, несавесно или немарно неизвршавање радних обавеза“. На основу тог решења тужиоцу је наплаћена новчана казна која је предмет његовог имовинског тужбеног захтева.

Првостепени суд је имовински тужбени захтев тужиоца усвојио налазећи да је решење о изрицању дисциплинске мере – новчане казне тужиоцу незаконито, док је другостепени суд, преиначио првостепену пресуду налазећи да је тужиоцу законитим решењем туженог изречена дисциплинска мера - новчана казна и да је због тога његов тужбени захтев којим је тражио враћање наплаћеног износа новчане казне, неоснован.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право одбијањем тужбеног захтева тужица за повраћај износа наплаћене новчане казне.

Одредбом члана 164. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005... 95/2018), прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом.

На основу члана 155. Закона о облигационим односима, штета је умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и наношење другог физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета).

У конкретном случају, тужени тужиоцу није причинио штету имајући у виду да је тужиоцу новчана казна наплаћена на основу законитог решења о изрицању дисциплинске мере – новчане казне донетог од стране туженог под бројем .. од 21.06.2018. године. Због тога је захтев тужиоца за враћање износа наплаћене новчане казне неоснован, како је правилно закључио другостепени суд, а наводима ревизије тужиоца се неосновано побија правилност примене материјалног права.

На основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужиоца изјављене против дела правноснажне пресуде којом је одлучено о неновчаном потраживању, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, предмет тужбеног захтева је поништај решења туженог о изрицању дисциплинске мере – новчане казне тужиоцу што значи да се ради о неновчаном потраживању које не спада у спорове из одредбе члана 441. Закона о парничном поступку у којима је ревизија увек дозвољена. Имајући у виду наведено, Врховни суд је закључио да ревизија тужиоца изјављена против одлуке о неновчаном потраживању (поништај решења о изрицању дисциплинске мере – новчане казне) није дозвољена те да због чињенице да се предмет спора не односи на новчано потраживање нема услова ни за примену одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић